

Der er mangfoldige Tilfælde, hvor den Skade, som sker paa det, som ikke kan blive erstattet af Assuranceforeningerne, er saa liden i Forhold til den Skade, som i Dvrigt sker, at den er forsvindende. Jeg skal kun sige, at jeg dog ikke kan se, at der egentlig var noget Urigtigt i at have en Lov derom; man maa jo dog antage, at det er en Skade, som sker i det Almenes Interesse ved det Offentliges Foranstaltning, og der kunde det efter min Mening være principrigtigt at lade det Offentlige erstatte denne Skade. Jeg kan ikke sige, at det er et urigtigt Princip, der ligger i Loven; jeg tror kun, at der ikke er stor Trang til den. Men hvad jeg er enig med de to foregaaende Talere i, er, at jeg ikke begriber, hvorfor man lægger denne Byrde paa Hartkornet. Sagen er jo i Alles Interesse, enten de have Hartkorn eller ikke. En har en Bygning med maasse en lille Haveplads, men derimod et aldeles ubetydeligt Hartkorn, men denne Haveplads kan have overordentlig stor Værdi paa Grund af den Maade, hvorpaa den er dyrket, og jeg ser i det Hele taget ikke, hvorfor vi skulle bruge Hartkornet til nye Paalæg; det synes jeg, at man i det Hele tidligere har været imod. Et Par Gange har man gjort Afvigelse deraf; men jeg finder ikke, man for en saa ringe Ting's Skyld skal fravige et Princip, som man ellers har erkjendt for rigtigt. Om denne Lov bliver vedtagen eller ikke, mener jeg er temmelig ligegyldigt. Hvad i Dvrigt det Spørgsmaal angaar, om der eksisterer Foreninger, hvor sliq Skade bliver erstattet, da skal jeg kun bemærke, at i de Bestemmelser, der gjælde for nogle af de Foreninger, som jeg kjender, staa derom udtrykkelig, at man ikke erstatter den Skade, der sker ved Dvrighedens Foranstaltning, og jeg synes, at de her omhandlede Slutningsforanstaltninger maa henregnes derunder. Mig er det ikke bekjendt, at der er nogen privat Forening, der erstatter Sligt, og nogen Trang dertil i nogen videre Udstrækning har der efter min temmelig lange Erfaring i dette Forhold ikke været, saa at hvad enten Lovforslaget bliver vedtaget eller ei, forekommer det mig i det Hele at kunne gaa taalelig; men maasse det for Kjøbenhavns Vedkommende kan stille sig anderledes. Der ere Forholdene ganske anderledes end paa Landet, og der kan det jo meget godt være, at der kan indtræde sliqe Tilfælde; men jeg maa tilstaa, at jeg kjender dem ikke, og jeg skal derfor ikke indlade mig videre derpaa. Kun forekommer det mig, at Kjøbenhavns og Kjøbstædernes Forhold i den Henseende maa være meget lig hinanden, og har det altsaa været nødvendigt at vedtage et saadant Lovforslag for Kjøbstæderne, synes jeg ogsaa, at det er rimeligt at vedtage et for Kjøbenhavn. Derfor skal jeg ikke have Noget imod at stemme for Loven, for saa vidt den indskrænkes til at gjælde for Kjøbenhavn.

Justitsministeren: Det Lovforslag, som jeg har havt den Ære i sin Tid at forelægge for det høie Thing, har jeg maattet betragte som en naturlig Følge af den Lov, som blev vedtagen af Rigsdagen ifjor. Det var en Lov, som blev vedtagen, hvis jeg ikke huffer feil, entsemmig saavel i det andet Thing som i Folkethinget. Naar der i denne Lov var udtalt en vis Opfattelse af det Spørgsmaal, som her ligger for, naar denne Opfattelse altsaa var godkjendt af Rigsdagen, maatte jeg betragte det som en ligesom Selvefølge, at de supplerende Bestemmelser, som denne Lov udkrævede, ligeledes maatte forelægges Lovgivningsmagten; men jeg maatte saameget mere være ikke blot berettiget, men ligesom forpligtet til at gaa ud fra denne Opfattelse, som det var i Motiverne til det Lovforslag, der blev vedtaget ifjor, nemlig angaaende Brandvæsenet i Kjøbstæderne, udtrykkelig udtalt, at det Spørgsmaal, som blev reist for 5 Aar siden paa Rigsdagen angaaende Erstatning for Skade, der tilføies Marker og Haver ved Slutningsforanstaltninger i Udebrandstilfælde, havde man filllet i Bero, indtil det viste sig, hvorledes Loven om Brandvæsenet i Kjøbstæderne blev modtagen af Rigsdagen, og navnlig, hvorledes Rigsdagen stillede sig til det og saa der fremtrædende Spørgsmaal om Erstatning for Skade ved Slutningsforanstaltninger. Derpaa vilde man lade det bero, om man yderligere vilde gaa frem paa den Vej, man foreløbig var slaaet ind paa for 5 Aar siden. I Landstinget blev Spørgsmaalet Gjenstand for en temmelig udsørlig Forhaandling, om det var rigtigt at lade Kommunen betale den Skade, der tilføies ved Slutningsforanstaltninger i Udebrandstilfælde, men Resultatet blev, at man besvarede dette Spørgsmaal bekræftende, og det erede Folkething har ligeledes for sit Vedkommende besvaret Spørgsmaalet bekræftende. Dermed var med det Samme besvaret det Spørgsmaal, som Justitsministeren havde fremfat i Motiverne til Lovforslaget ifjor, det Spørgsmaal nemlig, om man vilde erkjende det for billigt og rigtigt, at Kommunerne erstatte den Skade, hvorefter her er Tale, nemlig den Skade, der tilføies ved Slutningsforanstaltninger. Efter hvad der var passeret paa Rigsdagen i sidste Samling, maatte jeg altsaa gaa ud fra, at Rigsdagen ganske billigede, at denne Skade skulde erstattes, og naar ingen Anden var forpligtet til at erstatte den, skulde erstattes af Kommunen. Der var ved den Lov, som blev vedtagen af Rigsdagen i forrige Samling, tilveiebragt en Ordning, der maatte siges at være betryggende og tilfredsstillende for Kjøbstadborgerne; det vilde da have været ganske urigtigt, om man ikke efter de Udtalelser og Vedtagelser, som havde fundet Sted paa Rigsdagen, var gaaet videre og havde søgt at flette Landboerne og Kjøbenhavnerne den samme Betyggelse,